

ע"פ 10121/09 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 10121/09

לפני: כבוד השופטת ע' ארבל
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט נ' סולברג

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע
מיום 4.11.2009 בתפ"ח 1049/08 שניתן על ידי כבוד
השופטים ב' אזולאי, נ' זלוצובר, צ' צפת

תאריך הישיבה: ט"ז בסיון תשע"ב (6.6.12)

בשם המערער: עו"ד א' פלדמן

בשם המשיבה: עו"ד ד' רוסו

פסק-דין

השופטת ע' ארבל:

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים ב' אזולאי, נ' זלוצ'ובר וצ' צפת), אשר זיכה את המערער מעבירה של חטיפה לשם כליאה, והרשיע אותו בשורת עבירות חמורות, ביניהן אינוס, התעללות בקטין, כליאת שווא ועבירות סמים.

האישום

1. נגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות אינוס, לפי סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); מעשים מגונים, לפי סעיף 348(ב) לחוק; תקיפת קטין, לפי סעיף 368ב(א) רישא לחוק; התעללות בקטין, לפי סעיף 368ג רישא לחוק; הדחה בחקירה, לפי סעיף 245(ב) לחוק; חטיפה לשם כליאה, לפי סעיף 371 לחוק; כליאת שווא, לפי סעיף 377 לחוק; איומים, לפי סעיף 192 לחוק; החזקת סמים מסוכנים, לפי סעיף 7(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפקודה); סחר בסמים מסוכנים, לפי סעיף 13 לפקודה; והדחת קטין לסמים מסוכנים, לפי סעיף 21(1) לפקודה.

2. על פי עובדות כתב האישום הכיר המערער, שהיה כבן 22 במועדים הרלוונטיים, את המתלוננת, קטינה כבת 15, והם החלו לבלות יחד, ללא שהיה ביניהם קשר רומנטי. המערער נתן למתלוננת במספר הזדמנויות סם מסוג חשיש והשניים השתמשו בו יחדיו. בתחילת חודש ינואר 2008 יצאו השניים לבלות במועדון, שם נתן המערער למתלוננת לשתות וודקה ולעשן חשיש. לפנות בוקר חזרו המערער והמתלוננת לביתו של המערער. המתלוננת, שלא חשה בטוב, רצתה לחזור לביתה אך המערער לא נתן לה ללכת, תקף אותה והיכה אותה בכל חלקי גופה. למחרת בצהריים חזרה המתלוננת על בקשתה לחזור הביתה, אך המערער נעל את דירתו ולקח את המפתח. כאשר אמרה שתצא דרך החלון שב המערער והיכה אותה בכל חלקי גופה. רק בשעת ערב נתן לה המערער לצאת לביתה לאחר שאיימה לצעוק לעזרה.

3. בהזדמנות אחרת, בחודש פברואר 2008, התקשר המערער למתלוננת ולחץ עליה להגיע לביתו. כשראה אותה מגיעה מחלון ביתו, ירד למטה, לקח אותה בכוח לביתו, ושם הכריח אותה להשתמש בסמים מסוכנים שונים בניגוד לרצונה, תוך איומים שיפגע בה ובמשפחתה. בהזדמנויות שונות במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום נתן המערער למתלוננת סמים וכאשר סירבה לעשות שימוש בהם איים עליה כי יפגע בבני משפחתה, דבר שמנע ממנה לנתק את הקשר עימו.

4. בחודש ינואר 2008, לאחר בילוי משותף במועדון, במהלכו שתתה המתלוננת משקה אלכוהולי והשתמשה בסמים מסוכנים שנתן לה המערער, שבו השניים לביתו של המערער. המערער הוריד את בגדי המתלוננת בכוח, השכיב אותה על המיטה, תפס את ידיה ובעל אותה למרות התנגדותה. המתלוננת לא קיימה יחסי מין קודם לכן ומעשיו של המערער גרמו לה לכאבים חזקים ולדימום. במועד אחר בו שהתה המתלוננת בבית המערער, נתן לה המערער כדורי סמים מסוכנים, ולאחר מכן לא איפשר לה ללכת לביתה וכלא אותה בביתו. לאחר מכן שב ואנס אותה. המתלוננת התנגדה ואיימה לפנות למשטרה, אך המערער איים עליה לבל תעשה כן. החל ממועד זה ועד ליום 28.2.08, במועדים שונים, אילץ המערער את המתלוננת באיומים להגיע לביתו, שם אנס אותה לאחר שנתן לה להשתמש בסמים מסוכנים שונים ובאלכוהול. הוא שב ואיים עליה שיפגע בה ובהוריה וישרוף את ביתה אם תספר על האירועים.

5.

בתאריך 28.2.08 אילץ המערער באיומים את המתלוננת להגיע לביתו, שם הוא ואחרים השתמשו בסמים. המערער סירב לתת למתלוננת לשוב לביתה, ובבוקר אילץ אותה לבלוע כדור סם שגרם למתלוננת לחוש ברע. למרות זאת לקח המערער את המתלוננת בניגוד לרצונה למקומות שונים באילת. לאחר שובם לביתו, ישנה המתלוננת ולאחר מכן ביקשה לשוב לביתה, אך אז שב המערער וכלא אותה בביתו. יום לאחר מכן, כשהיא עדיין כלואה, תקף המערער את המתלוננת ואיים עליה בסכין. בסופו של דבר המערער נרדם, והמתלוננת ניצלה את ההזדמנות לברוח מביתו. לאחר מכן התקשר המערער למתלוננת מספר פעמים ואיים שיפגע בה ובבני משפחתה.

הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי

6.

בית המשפט המחוזי סקר בהרחבה את גרסתה של המתלוננת, שלפיה היא הכירה את המערער כחצי שנה לפני הגשת התלונה, הם נהגו לבלות יחד, והמערער היה נותן לה אלכוהול וסמים. כן היה נותן לה סמים למכור לאחרים, דבר שלווה בכעס ובצעקות שלו עליה, נוכח סירובה לעשות כן. היא טענה כי הלכה אל המערער מאחר שהוא איים עליה ואף לא סיפרה על המתרחש למשפחתה, בגלל פחדה ממנו ושיקרה למשפחתה שהיא נמצאת אצל חברות. המתלוננת גרסה כי האירועים המרכזיים בכתב האישום, שכללו מעשי אינוס ומעשי אלימות, החלו כחודשיים לפני הגשת התלונה. היא סיפרה כי המערער היה נותן לה סמים כדי שהיא תהיה רגועה וכוח ההתנגדות שלה ייחלש, ואז היה אונס אותה. לאחר האירוע האחרון היא סיפרה על האירועים לידיד שלה ששכנע אותה לשתף בהם את אביה ואת מכרה שלה, ובסופו של דבר להתלונן במשטרה.

7.

כן סקר בית המשפט המחוזי את גרסתו של המערער: המערער הודה כי נמצאה בביתו תמונה של המתלוננת וכן כי נמצא סם מסוג חשיש בביתו, אך הכחיש כי הוא שייך לו וטען כי הוא לשימוש עצמי בלבד. עוד הוא הודה בעבירת איומים ביום הגשת התלונה בשיחות טלפון שערך עם המתלוננת, ואשר הוקלטו על ידי אביה של המתלוננת. המערער טען כי יסודה של התלונה בכך שהוא השאיל למתלוננת את הטלפון הנייד שלו. ביום הגשת התלונה התקשר אליה 7 פעמים ודרש ממנה להחזיר לו אותו, ועל כן טען כי היא פחדה כי הוא לחץ עליה. המערער סיפר כי הוא מכיר את המתלוננת חצי שנה והכחיש כי יצא איתה למועדונים. לדבריו, אמרה לו המתלוננת כי היא בת 16, והם רק היו יושבים בביתו וצוחקים. הוא הכחיש כי איים על המתלוננת, תקף אותה או כלא אותה, וכן הכחיש כי קיים איתה יחסי מין. עוד הכחיש כי נתן למתלוננת סמים והעיד כי ניסה להניאה מלהשתמש בסמים. הוא עצמו, כך טען, אינו משתמש בסמים. לטענתו, המתלוננת התלוננה נגדו כי התאהבה בו, ואילו הוא לא רצה שום קשר איתה ורצה להתנתק ממנה. המערער הכחיש עדויות של אחרים שטענו כי לקח את המתלוננת למסיבות ונתן לה סמים וכי היא חברה שלו. בחקירתו הנגדית אישר המערער כי מכשיר הטלפון הנייד שנתן למתלוננת אפשר שיחות יוצאות אליו בלבד.

8.

בית המשפט קמא מצא כי עדותה של המתלוננת מהימנה, קוהרנטית ומפורטת מאוד. אמנם נמצא כי קיימת סתירה מסוימת בדבריה לגבי מועד מקרה האונס הראשון, אך נקבע כי אין בכך כדי לפגוע בגרסתה. מדובר במתלוננת צעירה שפחדה מהחקירה הנגדית, והתבקשה להצליב בין דבריה בעדותה לבין הודעותיה במשטרה, ולפיכך קל היה להיתפס לבלבול ולאי-הבנה עקב ההתרגשות בעת החקירה הנגדית.

9.

לצד גרסתה המהימנה של המתלוננת, מצא בית המשפט חיזוקים שונים לעדותה. ראשית, סימני האלימות שנמצאו על

צווארה של המתלוננת ועל יד ימין שלה ביום הגשת התלונה תאמו את גרסתה כי באותו יום השליך עליה המערער את טלפון המירס שלה והצמיד סכין לצווארה. כמו כן, המתלוננת ידעה לומר היכן מוחבאים הסמים בביתו של המערער, ואכן במקום עליו הצביעה נמצאו סמים בחיפוש שערכה המשטרה בבית המערער.

עוד סקר בית המשפט עדויות התומכות בגרסתה של המתלוננת. כך, עדותה של גרסיאלה, מכרה של משפחתה, אשר הוזעקה על-ידי אביה של המתלוננת ביום הגשת התלונה. גרסיאלה העידה כי המתלוננת סיפרה לה שידיד תקף אותה ונגע בגופה, אם כי אמרה שהוא לא נגע בכוח. כן סיפרה שהוא נתן לה סמים, וכי הוא מאיים עליה ועל משפחתה. גרסיאלה ציינה כי במשטרה התביישה המתלוננת תחילה לספר על מעשי האונס בנוכחות אביה, ורק לאחר הודעתה הראשונה במשטרה סיפרה על כך להוריה. רק לאחר שיצא האב מחדר החקירות סיפרה המתלוננת על מעשי האונס ועל הסמים. עדות נוספת היתה של אביה של המתלוננת שסיפר כי ידע משך מספר חודשים מחברותיה של המתלוננת, שרה וג'נט, כי למתלוננת יש חבר שמכה אותה. עוד העיד כי ביום הגשת התלונה הגיעה המתלוננת בוכה, וכי ידיד שלה סיפר לו על הבעיות שיש למתלוננת עם המערער. בעת שהותם במשטרה התקשר המערער למתלוננת והאב הקליט שיחות אלו. חברתה של המתלוננת, שרה, העידה כי כחודשיים לפני הגשת התלונה סיפרה לה המתלוננת כי המערער הרביץ לה. היא אמרה שהיא לא רוצה לחזור אליו, ואכן הם נפרדו לזמן מה ואחר כך חזרו זה לזה. בית המשפט ציין כי דברים אלו תואמים את עדותה של המתלוננת, לפיה סיפרה לחברתה על אירוע המכות הראשון, אך לא על האונס ועל הסמים. שרה הוסיפה והעידה כי מאוחר יותר סיפרה לה המתלוננת גם על האונס ועל הסמים, אך היא אינה זוכרת אם זה היה לאחר הגשת התלונה במשטרה או לפניה. עוד העידה כי בחורה היתה מתקשרת אליה מדי פעם בשליחותו של המערער כדי לחפש את המתלוננת.

10. באשר לגרסת המערער קבע בית המשפט המחוזי כי זו רצופה סתירות וטענות שקריות. טענתו כאילו הוא רצה לנתק קשר עם המתלוננת אינה מתיישבת עם הראיות התומכות דווקא בגרסת המתלוננת. בהקשר זה הזכיר בית המשפט את עדותה של שרה, חברתה של המתלוננת, לפיה המערער שלח אנשים להתקשר אליה לחפש את המתלוננת. כן העידה שרה כי באחת הפעמים הגיע המערער לביתה של שרה בלוויית שני אנשים, נכנס לבית כאילו היה שלו, ואמר למתלוננת לבוא איתו, מבלי לשאול לרצונה. המערער חיפש את המתלוננת בביתה של שרה פעם נוספת, אך היא לא היתה שם. שרה אף ראתה את המתלוננת עם המערער מספר פעמים ברחוב. כמו כן ציין בית המשפט כי המערער נתן למתלוננת מכשיר טלפון נייד המאפשר שיחות יוצאות רק אליו. נקבע כי טענתו כאילו ריחם עליה ולכן נתן לה את הטלפון אינה הגיונית, אלא הטלפון היווה אמצעי שליטה נוסף על המתלוננת.

11. בית המשפט מצא סתירה נוספת בעדותו של המערער לפיה הוא עזב את אילת לחודשיים במהלך חצי השנה האחרונה שקדמה למעצרו ונסע לצפון, ובתקופה זו נהגה המתלוננת להתקשר אליו תדיר ולשאול מתי הוא חוזר. המתלוננת טענה כי המערער כלל לא עזב את אילת בחצי השנה האחרונה ונמצא כי גרסתה בעניין זה נתמכת בתלושי השכר של המערער, המוכיחים כי המערער עבד באופן רצוף וקיבל שכר בכל חודשי מחצית השנה האחרונה. כמו כן, בחקירתו בבית המשפט מסר המערער, בניגוד לגרסתו במשטרה, כי מזה שנה הוא נמצא באילת ולא נסע להוריו בצפון. בנוסף טען המערער כי מחצית משכר הדירה שלו שולמה על-ידי מעבידו, אך בית המשפט המחוזי קבע כי בתלושי השכר של המערער אין זכר להטבה כזו. עוד טען המערער כי חבריו חמודי ופירס התגוררו איתו בדירה אך בשבוע וחצי האחרונים עובר למעצרו. מנגד, טענה המתלוננת כי חבריו אלה של המערער גרו איתו בדירה וראו אותה שם, ופירס אף היה עד לאליונות כלפיה במקרה הראשון. כן מצא בית המשפט סתירה בדבריו של המערער כי הוא עובד 14 שעות ביממה והולך לישון מוקדם, בעוד שתלושי השכר מלמדים על עבודה של 8 שעות ביום בלבד, וכאשר המערער עצמו העיד

כי הוא מורגל לבלות במועדונים.

12. בית המשפט המחוזי ציין את השיחות שהוקלטו בין המערער למתלוננת ביום הגשת התלונה, בהן נשמע המערער משמיע אימונים כלפי המתלוננת דומים באופיים לאימונים עליהם העידה המתלוננת. המערער הכחיש אימונים אלו עד שעומת עם הקלטות, ואז טען כי היה עצבני וכי לא התכוון לאיים. בשיחות אלו יש תימוכין גם לאלימות הפיזית שהפעיל המערער כלפי המתלוננת, שכן הוא אינו מכחיש דבר כאשר המתלוננת שואלת אותו כיצד תדע שהוא לא ירביץ לה, אלא רק מבטיח כי לא ירביץ לה. נקבע כי טענתו כאילו אימונים אלו הושמעו כלפיה רק בגלל שלא החזירה לו את הטלפון הנייד אינה הגיונית, וכי טענתו כי היה צריך בדחיפות את הטלפון בשל כוונתו לנסוע לצפון אינה מתיישבת עם ראיות אחרות.

13. המערער טען בחקירתו כי המתלוננת לא היתה חברתו, וכי היתה לו חברה קבועה שהיתה אצלו 24 שעות ביממה. בעדותו שינה את גרסתו וטען כי היו לו ידידות מתחלפות וכן חברה קבועה. אף אחת מאלו, או מחבריו, לא הובאו מטעמו להעיד. בית המשפט מצא חיזוק לעדותה של המתלוננת כי המערער איים עליה בסכין גדול הנמצא בחדרו, בשתי סכינים שנמצאו בחדרו. טענתו של המערער כי המתלוננת הביאה את הסכינים לביתו במהלך החודש האחרון בשביל להפליל אותו נדחתה כמופרכת. כמו כן, נמצא כי טענתו זו סותרת את דבריו כי לא היה בקשר עם המתלוננת בחודשיים האחרונים והקשר חודש רק בשבועיים עובר למעצרו. חיזוק נוסף נמצא בתמונת המתלוננת שנמצאה בחדרו.

14. בית המשפט קבע כי למתלוננת לא היה כל מניע להעליל על המערער ולא נמצאו סתירות מהותיות בגרסתה. עדותה והודעותיה היו מפורטות ביותר וכללו שמות של אנשים, שלו היה מדובר בעלילה היתה המתלוננת נמנעת מלציין על מנת שלא יפריכו את גרסתה. גרסת המערער, לעומת זאת, נמצאה רצופת שקרים ובלתי-הגיונית.

בית המשפט בחן, אם כן, את העבירות בהן הואשם המערער, קבע כי יסודותיהן מתקיימים, ולפיכך הרשיעו בעבירות של אינוס, תקיפת קטין, התעללות בקטין, הדחה בחקירה, כליאת שווא, אימונים, החזקת סמים מסוכנים, הספקת סמים מסוכנים והדחת קטין לסמים מסוכנים. עם זאת זוכה המערער מהעבירה של חטיפה לשם כליאה.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

15. ביום 4.11.09 גזר בית המשפט המחוזי את דינו של המערער ל-14 שנות מאסר לריצוי בפועל בניכוי תקופת מעצרו, החל מיום 3.3.08; 12 חודשי מאסר על-תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא עבירה בה הורשע בתיק זה, למעט עבירה של שימוש בסמים; ופיצוי למתלוננת בסך של 30,000 ₪. בית המשפט ציין כי מחוות הדעת של המרכז להערכת מסוכנות עולה כי המערער עודנו מכחיש את העבירות בהן הורשע, וכי מסוכנותו המינית היא בינונית עד גבוהה. כן ציין בית המשפט כי למערער שתי הרשעות קודמות בעבירות אלימות וסמים. בית המשפט הדגיש את חומרת מעשיו של המערער אשר ראה במתלוננת הקטינה חפץ לסיפוק יצריו ניצל את היותה קטינה ואת קשייה בקשריה עם בני משפחתה ובבית הספר. הוא תקף את המתלוננת באלימות פיזית, כלא אותה וכפה עליה יחסי מין, צריכת סמים קשים ואלכוהול. מעשיו גרמו למתלוננת פגיעה פיזית ונפשית ופגיעה בכבודה כאדם. בית המשפט ייחס חומרה יתרה לכך שהמערער לא לקח אחריות על מעשיו.

עמוד 5

טענות המערער

16. טענתו המרכזית של בא-כוח המערער היא שבית המשפט המחוזי שגה כאשר ביסס את הרשעתו על הודעותיה של המתלוננת במשטרה, שכן הודעות אלו הוגשו על ידי ההגנה רק לצורך הוכחת הסתירות בגרסת המתלוננת. לטענתו, לא היה ניתן לעשות שימוש בהודעות אלו על-מנת לבסס את הרשעתו של המערער עליהן. בא-כוח המערער מטעים כי הודעות במשטרה הן עדויות שמיעה ולא ניתן להכניסן "בדלת האחורית" ולהשתמש בחלקים מתוכן שהמתלוננת לא חזרה עליהם בעדותה בבית המשפט. כך למשל, לטענתו אירוע האלימות השלישי מבוסס כולו על הודעתה של המתלוננת במשטרה, אך כלל לא הוזכר בעדותה של המתלוננת בבית המשפט. באופן כללי הוא סבור כי בית המשפט האמין לעדות המתלוננת על בסיס הודעותיה, ולפיכך אין בסיס להרשעה. עוד הוסיף הסנגור וטען כי הוריה של המתלוננת גילו שהיא משתמשת באלכוהול וסמים ונעדרת מבית הספר, ולכן היה נוח למתלוננת להעליל ולהאשים את המערער. הוא מדגיש כי המתלוננת ציינה במפורש שהיא השתמשה יחד עם המערער בסמים והודתה בעדותה כי היתה חברה של המערער מרצון, דבר שאינו מתיישב עם טענתה לרכיב של כפייה במעשיו של המערער כלפיה. כן טען הוא כי המערער סבר כי המתלוננת מעל גיל 16, והתנהגותה תמכה בכך. לפיכך הוא סבור כי יש לזכות את המערער מכל האישומים הנוגעים לקטינות. לעניין העונש טען בא-כוח המערער כי מדובר בעונש מפליג בחומרתו.

טענות המדינה

17. בא-כוח המדינה טען כי הכרעת הדין מבוססת על קביעות מהימנות שאין מקום להתערב בהן. הוא ציין כי לעדותה של המתלוננת נמצאו חיזוקים משמעותיים, הן בממצאים הפיזיים על גופה; הן בתהליך השכנוע שהופעל על המתלוננת על-מנת שתגיש תלונה במשטרה, דבר שאינו מתיישב עם עלילת שווא; והן בעדותו של אבי המתלוננת על מצבה הנפשי והפיזי בעת שהגיעה לביתה ביום הגשת התלונה. לכך יש להוסיף את הקלטות השיחות בין המערער למתלוננת שתומכות בגרסתה. לצד זאת נמצאו סתירות רבות ושקרים בעדותו של המערער, ונמצא כי גרסתו אינה מתיישבת עם מכלול הראיות בתיק. באשר לטענתה העיקרית של הסנגוריה טען הפרקליט כי לא זו בלבד שטענה שכזו נדחתה בפסיקה, אלא שאין זה מתקבל על הדעת שבית המשפט יוכל להשתמש במסמכים שהוגשו לו מטעם צד אחד רק לצורך תמיכה בעמדתו ובגרסתו של אותו צד. קביעה כזו תמנע מהצדדים להסכים על הגשת הודעות. כמו כן היא תכפה על בית המשפט לבחון הודעה באופן סלקטיבי וחלקי. באשר לטענה לעניין גילה של המתלוננת, טען הפרקליט כי כיוון שמדובר בקשר ממושך ואינטנסיבי, קשה להאמין כי המערער לא ידע את גילה של המתלוננת. לעניין העונש טען בא-כוח המדינה כי הוא משקף באופן ראוי ונכון את מכלול הנתונים בתיק.

דיון והכרעה

18. טענתה המרכזית של ההגנה היא כי לא ניתן היה להסתמך לצורך הרשעת המערער על ההודעות שנגבו מן המתלוננת במשטרה ואשר הוגשו על-ידי ההגנה במהלך חקירתה הנגדית של המתלוננת. דומני כי טענה זו טומנת בחובה שתי שאלות: הראשונה הינה האם ניתן לעשות שימוש מרשיע בראיה שהוגשה על ידי ההגנה. אם התשובה לכך חיובית מתעוררת השאלה השניה - האם הודעות המתלוננת במקרה הזה הן קבילות. נפנה לבחינת שאלות אלו כסדרן.

19. המתלוננת העידה על גרסתה בחקירה ראשית. לאחר מכן נחקרה בחקירה נגדית על-ידי ההגנה. במהלך חקירתה הנגדית הגישה ההגנה את כל ההודעות שנגבו מן המתלוננת במשטרה, וזאת על מנת להוכיח סתירות בין עדותה בבית המשפט לבין דבריה במשטרה ולערער את אמינותה. בא-כוח המערער ניסה לטעון כי מאחר שהראיות הוגשו מטעם ההגנה להוכחת סתירות נקודתיות, לא יכול בית המשפט לעשות שימוש בהן כנגד המערער.

אין בידי לקבל טענה זו. כאשר צד מגיש ראיה כלשהי מטעמו נכנסת הראיה לתיק בית המשפט בשלמותה, על התוכן המיטיב עם הנאשם, כמו-גם על תוכן שאינו מועיל לו. בית המשפט רשאי לעשות שימוש בראיה, בין לטובת אותו צד שהגיש אותה ובין לרעתו. הכל – כפי שעוד יובהר – בכפוף למגבלות המוטלות מכוח דיני הראיות. לצד אשר בחר להגיש את הראיה אין אפוא כל ערובות או בטוחות באשר לאופן או להקשר בו ייעשה שימוש בראיה לצורך הכרעת הדין, ועליו להביא זאת בחשבון בטרם הגיש הראיה. אין הוא יכול להניח כי השימוש שייעשה בראיה שהגיש יהא אך ורק לצורך הטענה שלשמה הוגשה הראיה. עמד על כך השופט קדמי בע"פ 4004/93 יעקובוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 133, 151 (1996) (להלן: עניין יעקובוביץ):

"ראיה המוגשת לבית המשפט אינה נושאת את תווית מגישה, באופן שיריבו מנוע מלעשות בה שימוש לקידום עניינו; ומכל מקום – בוודאי אין הצדקה להגביל את בית המשפט בהתייחסותו לראיות שהובאו לפניו על-פי זהות מגישה. ככלל, ראיה שהוגשה לבית המשפט – ואין חשיבות לזהותו של מי שהגישה – הופכת להיות "ראיה במשפט": כל צד לדיון רשאי להסתמך עליה, ככל שהדבר נחוץ לעניינו; ואין להטיל על בית המשפט מגבלה כלשהי באשר לשימוש בה. כך, רשאי נאשם לצאת ידי חובת ההוכחה המוטלת עליו מכוח של ראיות שהובאו על-ידי התביעה; ומחובתו של בית המשפט ליתן דעתו למתחייב מראיות התביעה לזכותו של הנאשם, אף שאלו לא הוגשו מטעמו. בבואו לחרוץ את דינו של הנאשם, נותן בית המשפט את דעתו למכלול הראיות הכשרות שבאו לפניו; ואין נפקא מינה מטעמו של מי מהצדדים הוגשו".

(כן ראו ע"פ 697/79 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 347, 352-353 (1980) (להלן: עניין כהן); ע"א 1184/04 קרויזר נ' שוורץ, פסקה 13 (2007)).

אכן, על-מנת שבית המשפט יוכל למלא תפקידו בירידה לחקר האמת, לא ניתן להניח בפניו חלקי-ראיות. ביתר שאת נכונים הדברים כאשר עסקינן באמרות שנגבו מפי נאשם או מפי עדים, שהרי על מנת להעריך את הראיה נכונה, שומה על בית המשפט לבחון אותה כמכלול. הדרישה כי הודעה המוגשת כראיה תשמש אך לחיזוק טיעונו של הצד שהגיש אותה, מבקשת למעשה מבית המשפט לעצום עיניו אל מול נתונים שיכול ויש להם רלוונטיות. זאת לא ניתן לקבל.

20. שאלה נפרדת היא האם הראיה שהוגשה הינה קבילה, ולפיכך האם בית המשפט יכול לעשות בה שימוש (ראו עניין יעקובוביץ, בעמ' 151). דהיינו, העובדה שהראיה הוגשה על ידי ההגנה אינה מונעת מבית המשפט לעשות בה שימוש לרעת הנאשם, כל עוד מדובר בראיה קבילה על פי כללי הראיות המקובלים. לפיכך יש לבחון האם הודעות המתלוננת במשטרה קבילות לצורך ביסוס הרשעתו של המערער.

21. כידוע, הודעה במשטרה הינה עדות מפי השמועה, ולפיכך אינה קבילה לצורך הוכחת אמיתות תוכנה. עם זאת, ניתן לעשות עמוד 7

שימוש בהודעה במשטרה כראייה בשני היבטים: היבט אחד הוא הגשת ההודעה כראייה לעצם אמירת הדברים, להבדיל מראייה לתוכן הדברים. ראייה כזו מסייעת לקעקע מהימנותו של עד או לחזקה. כך למשל נעשה שימוש תדיר בחקירה נגדית בהודעות של עדים במשטרה להוכחת סתירות וחוסר עקביות בין דבריהם במשטרה לבין עדותם בבית המשפט. היבט שני הוא הגשת ההודעה כראייה לאמיתות תוכנם של הדברים שנאמרו בה, זאת בהתקיים אחד החריגים לכלל הפוסל עדות שמיעה (ראו יעקב קדמי על הראיות - חלק ראשון 350 (מהדורה משולבת ומעודכנת, 2009); ע"פ 759/80 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3) 603, 607 (1981); ע"פ 10733/08 גולדבלט נ' מדינת ישראל, פסקה 99 לפסק דינו של השופט פוגלמן (2011); ע"פ 5459/12 אבו טיר נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (2013)).

22. כאמור, ההגנה היא שהגישה את ההודעות שנגבו מן המתלוננת במהלך חקירתה הנגדית בבית המשפט. זאת על מנת להוכיח סתירות בין גרסאותיה ולקעקע את מהימנותה. לפיכך יכול היה בית המשפט לעשות שימוש בהודעות אלו לעצם אמירת הדברים. ואכן, בניגוד לטענת בא-כוח המערער, השימוש שעשה בית המשפט המחוזי בהודעות המתלוננת היה לצורך קביעת מהימנותה של המתלוננת. מקריאת פרוטוקול עדותה של המתלוננת בבית המשפט עולה כי המתלוננת תיארה את האירועים עליהם בוססה ההרשעה במהלך עדותה בחקירה הראשית. בניגוד לטענת הסנגור, המתלוננת אף העידה בבית המשפט על אירוע האלימות השלישי, כולל תיאור האלימות הפיזית שהופעלה כלפיה, זריקת הטלפון הנייד לעברה, הסכין שהצמיד המערער לגרונה, והאיומים שהשמיע כלפיה (עמ' 8 לפרוטוקול). משכך, ניתן היה לבסס את ההרשעה כולה על עדות זו. אכן, בהודעתה במשטרה מסרה המתלוננת גרסה מפורטת יותר, אך הפרטים שנמסרו בגרסה זו אינם מהווים את ליבת האירועים המבססים את העבירות בהן הורשע המערער, אלא רק את המסגרת שמסביב. פרטים אלו מוסיפים נופך של מהימנות לגרסתה של המתלוננת, מהימנות הנלמדת מעצם מסירת הפרטים המרובים בגרסה זו. השימוש שעשה בית המשפט המחוזי בהודעות המתלוננת, אם כן, הוא כראייה לעצם אמירת הדברים ולחיזוק מהימנות המתלוננת, ולא לתוכן הדברים. שימוש כזה הוא מותר על פי דיני הראיות ואינו מעורר כל קושי.

23. עם זאת, בשתי נקודות נראה כי בית המשפט המחוזי עשה שימוש בהודעות המתלוננת כראייה לאמיתות תוכן: הראשונה נוגעת לגילה של המתלוננת, והשניה נוגעת להרשעה בעבירה של ההדחה בחקירה.

כאמור, על מנת לעשות שימוש בהודעות שמסרה המתלוננת במשטרה כראייה לאמיתות תוכן צריך להתקיים חריג לכלל הפוסל עדות שמועה. החריג היחיד שעשוי להיות רלוונטי לענייננו הינו זה הקבוע בסעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות):

10א. אמרת עד מחוץ לבית המשפט

(א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראייה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה.

עמוד 8

... (ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה.

מעבר לעובדה שכלל לא נטען על ידי התביעה כי חלים תנאיו של סעיף זה, ומעבר לכך שבית המשפט המחוזי כלל לא דן בהתקיימות החריג הקבוע בסעיף 10א לפקודת הראיות, נראה שהסעיף ממילא לא חל בעניין דן, שכן התנאי הקבוע בס"ק (3), לפיו העדות שונה מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תוכנה, אינו מתקיים בנוגע לעדותה של המתלוננת. המסקנה היא, אם כן, כי לא ניתן לעשות שימוש בדברים שמסרה המתלוננת בהודעותיה במשטרה כראייה לאמיתות תוכנם (ראו עניין כהן, בעמ' 353).

24. סוגיית גילה של המתלוננת בעת האירועים רלוונטית להרשעתו של המערער באינוס. המערער הורשע בעבירה לפי סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין שמעגנת עבירת אינוס בנסיבות מחמירות, כאשר המתלוננת הינה קטינה שטרם מלאו לה 16 שנים. העונש בגין העבירה המוחמרת עומד על עשרים שנות מאסר, בעוד העונש המקסימאלי בגין עבירת הבסיס של אינוס הינו 16 שנות מאסר. אין חולק כי המתלוננת היתה בעת האירועים מתחת לגיל 16. עם זאת, לצורך הרשעת המערער בעבירה המוחמרת, נדרשת התביעה להוכיח כי המערער היה מודע לנסיבות העבירה, ובהקשר דן - כי הוא היה מודע לכך שגילה של המתלוננת פחות משש עשרה שנים. לעניין זה ניתן גם לעשות שימוש בכלל בדבר עצימת עיניים הקבוע בסעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין (ראו יעקב קדמי על הדין בפלילים - חוק העונשין 1380 (חלק שלישי, מהדורה מעודכנת, 2006); ע"פ 11699/05 סרפו נ' מדינת ישראל, פ"ס (4) 507, 498 (2008)). לטעמי התביעה לא עמדה בנטל זה. אפרט את טעמי.

25. ראשית, בית המשפט המחוזי כלל לא דן ולא בחן את סוגיית מודעותו של המערער לגילה של המתלוננת. יתרה מכך, בנתחו את העבירות בהן הואשם המערער ניתח בית המשפט המחוזי את עבירת האינוס הבסיסית הקבועה בסעיף 345(א)(4) לחוק העונשין (אם כי, ככל הנראה בשל טעות סופר הזכיר את סעיף 345(ב)(5) לחוק), וזאת מבלי להתייחס לעבירה המוחמרת ולהוכחת הנסיבות המחמירות.

26. המערער טען בעדותו בבית המשפט המחוזי כי כשהכיר את המתלוננת היא אמרה לו שהיא בת 16, ולכן בעת הגשת התלונה הייתה לטענתו בת 16.5. כן העיד כי המתלוננת היתה מסתובבת עם אנשים מעל גיל 18 (עמ' 35 לפרוטוקול). לשאלת התביעה בחקירה הנגדית באשר להתייחסותו של המערער בהודעותיו במשטרה למתלוננת כילדה קטנה, השיב המערער כי הוא אכן ראה בה ילדה קטנה בשל גילה - בת 16 - כאשר הוא היה בן 22 באותה העת (עמ' 38 לפרוטוקול). גם בהודעתו הראשונה במשטרה טען המערער כי המתלוננת אמרה לו שהיא בת 16.5 (ת/3). בהודעתו השניה חזר על כך שהמתלוננת בת 16, ואף סיפר כי חברתה הטובה של המתלוננת היא בחורה בת 19 (ת/3א), וכך גם בהודעתו הרביעית (ת/3ב). מנגד, המתלוננת העידה כי היא עוד לא בת 16, וכי בעת שפגשה את המערער היתה כבת 14. בעדותה המתלוננת לא נשאלה ולא העידה כי אמרה למערער מהו גילה. עם זאת העידה כי חבריה הטובים הם בני למעלה מגיל 18 (עמ' 10, 14 לפרוטוקול), וכי היא השתמשה בסמים ובילתה במועדונים.

על בסיס המכלול הראייתי שפורט לעיל איני סבורה כי ניתן לקבוע שהוכח ברף הנדרש בפלילים כי המערער ידע שגילה של

המתלוננת מתחת לגיל 16. המערער אכן ידע כי המתלוננת היא תלמידה, אך אין זה שולל את גרסתו כי היא אמרה לו שהיא בת 16. התנהגותה של המתלוננת וסביבתה החברתית יכולות להתיישב עם גרסתו של המערער. בית המשפט המחוזי אף לא קבע כל ממצא באשר לחזותה של המתלוננת, וברי כי אין בידינו כלים לקבוע ממצא כזה בערכאת הערעור. אם היתה מעידה המתלוננת בבית המשפט כי ציינה בפני המערער את גילה האמיתי, יש סיכוי רב כי עדותה היתה מאומצת גם לעניין זה, על רקע מהימנות עדותה באופן כללי (השוו ע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 873, 882 (2001)). אלא שהמתלוננת לא מסרה כן בעדותה ולא נחקרה על כך, לא על-ידי התביעה ולא על-ידי ההגנה. במצב דברים זה עולה ספק סביר בנוגע למודעותו של המערער לגילה האמיתי של המתלוננת.

27. לא נעלם מעיני כי המתלוננת מסרה בהודעתה במשטרה כי היא אמרה למערער כשהכירה אותו כי היא בת 14, ויתכן כי על אמרה זו הסתמך בית המשפט המחוזי בהרשיעו את המערער בעבירת האינוס בנסיבות מחמירות. עם זאת, כאמור, הודעותיה של המתלוננת אינן יכולות לשמש ראיה לאמיתות תוכן, ולפיכך לא ניתן לבסס את ההרשעה בעבירה המוחמרת על אמרה זו, אשר המתלוננת לא חזרה עליה בעדותה בבית המשפט. המסקנה היא, אם כן, כי יש להרשיע את המערער בעבירת אינוס בהתאם לסעיף 345(א)(4) לחוק העונשין – אינוס אישה תוך ניצול מצב המונע ממנה לתת הסכמה חופשית, וזאת תחת הרשעתו בעבירה לפי סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין.

28. הנקודה השניה, כאמור, נוגעת להרשעתו של המערער בעבירה של הדחה בחקירה. בית המשפט התבסס לצורך הרשעה זו על דבריה של המתלוננת במשטרה בנ/2. ואולם, על דברים אלו לא חזרה המתלוננת בבית המשפט בשום צורה, ולא נחקרה עליהם, לא בחקירתה הראשית ולא בחקירתה הנגדית. מכאן, הרשעתו של המערער בעבירה זו התבססה על הודעת המתלוננת במשטרה כראיה לאמיתות תוכנה. לאור האמור סבורני כי לא ניתן להסתמך על דבריה של המתלוננת בהודעות שמסרה במשטרה בעניין זה, ועל כן יש לזכות את המערער מן העבירה של הדחה בחקירה.

29. ביתר טענותיו של המערער לא מצאתי ממש. מרבית טענותיו מתייחסות לממצאיו העובדתיים של בית המשפט המחוזי, אשר כידוע אין ערכאת הערעור נוהגת להתערב בהם. הרשעת המערער מבוססת על עדותה של המתלוננת אשר נמצאה מהימנה על ידי בית המשפט המחוזי. ואכן, מקריאת עדותה של המתלוננת, לצד הודעותיה במשטרה, עולה כי מדובר בגרסה עקבית, סדורה ומפורטת. כבית המשפט המחוזי, אף אני איני סבורה כי יש בסתירה המסוימת שנמצאה בתיאור מועדי האונס השונים על ידי המתלוננת כדי להפחית ממהימנותה, ונראה שהדבר נובע מבלבול כלשהו של המתלוננת ותו לא, יתכן על רקע ריבוי האירועים בהם תקף או אנס אותה המערער. מנגד, הכחשתו הגורפת של המערער נמצאה בלתי מהימנה ובלתי מתיישבת עם היגיון הדברים, והמערער אף נמנע להביא עדים מטעמו שהיו יכולים לאשש את גרסתו.

30. יתרה מכך, לעדותה של המתלוננת מתווספות ראיות נוספות התומכות ומחזקות את מהימנותה. כך, השיחות שהקליט אבי המתלוננת בינה ובין המערער ביום הגשת התלונה מחזקות באופן ממש את גרסתה בנוגע לאיומים שהפנה כלפיה המערער, ואף בנוגע לאלימות הפיזית. המערער מקלל את המתלוננת, מאיים להיכנס לביתה ולעשות לה "בלגן" ובעיות, ואף מאיים לשרוף את הבית. חילופי דברים נוספים ביניהם מחזקים את טענות המתלוננת לעניין האלימות הפיזית שהפעיל המערער כלפיה:

המתלוננת: תיזהר אם אתה מרים עלי יד, הבנת?

המערער: מה את מאיימת עלי?

...

המתלוננת: ואיך אני יודעת שאתה לא תרביץ לי יואב?

המערער: מילה שלי מילה של גבר מה

המתלוננת: לא אין לך מילה יואב. אני מפחדת אמרתי לך את זה אתמול אמרתי לך שאני מפחדת.

המערער: רוצה לראות שאני נכנס לבית שלך ועושה לך בלאגן

31. ראיות נוספות התומכות בגרסתה של המתלוננת הן הסמים שנמצאו בביתו של המערער באותו מקום בו טענה המתלוננת כי המערער מחזיק סמים, והתמונה של המתלוננת שנתפסה בביתו של המערער. גם עדותה של חברתה, שרה, מאששת את התלונה בעניין האלימות הפיזית עליה סיפרה המתלוננת לשרה סמוך להתרחשות האירועים. עדויותיהם של אבי המתלוננת ושל גרסיאלה, ידידת המשפחה, מצביעות על מצבה הנפשי הנסער והמפוחד של המתלוננת ביום מסירת התלונה ועל כך שהיוזמה לתלונה לא באה מצד המתלוננת, אלא לאחר שכנועים מצד גרסיאלה. ראיות אלו בהצטרפן יחד מבססות לטעמי את הרשעתו של המערער במיוחס לו, כפי שנקבע ופורט על-ידי בית המשפט המחוזי.

32. בנימוקי הערעור המפורטים שהגיש בא-כוחו של המערער מנסה הוא לבנות תמונה לפיה המתלוננת, אשר היתה ביחסים לא טובים עם הוריה, חששה מתגובתם לקשר שלה עם בחור ערבי, עמו היא מקיימת יחסים, מעשנת סמים ומבלה במועדונים. אין בידי לקבל תיזה זו. ראשית, תמונה זו אינה מתיישבת עם גרסתו של המערער עצמו, שהעיד כי כל הקשר עם המתלוננת התמצה בבילוי תמים בביתו - "היינו יושבים וצוחקים" (עמ' 35 לפרוטוקול), ולאחר חצי שעה - שעה היה שולח אותה חזרה לביתה במונית (עמ' 39 לפרוטוקול). המערער הכחיש הלוא מכל וכל קיום מגע מיני עם המתלוננת, עישון סמים יחד או בילוי איתה במועדונים. שנית, המתלוננת סיפרה על האירועים מיוזמתה לאחר שחזרה מהאירוע האחרון עם המערער בוכה ונסערת. אם התמונה היתה ורודה כפי שמנסה ההגנה לצייר, הרי שלא היתה סיבה לכך שהמתלוננת היתה חושפת מיוזמתה את הקשר עם המערער ואת העובדה כי בילתה במועדונים ועישנה סמים.

המסקנה היא, אם כן, כי אין מקום להתערבות בהכרעת דינו של בית המשפט המחוזי, למעט זיכוי של המערער מעבירה של הדחה בחקירה והמרת הרשעתו בעבירה של אינוס בנסיבות מחמירות של קטינה שטרם מלאו לה 16 לעבירה של אינוס תוך ניצול מצב המונע מן האישה לתת את הסכמתה החופשית.

הערעור על גזר הדין

33. כאמור, אני סבורה כי יש להמיר את ההרשעה בעבירת אינוס בנסיבות מחמירות לעבירת האינוס הבסיסית ולזכות את המערער מעבירה של הדחה בחקירה, ואילו את יתר קביעות הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי יש להותיר על כנן. את נימוקי הערעור על גזר הדין בחנתי לאורן של המסקנות אליהן הגעתי במסגרת הערעור על הכרעת הדין.

המערער הורשע במסכת אירועים ממושכת שכללה עבירות אלימות פיזית, אונס, איומים, כליאת שווא והדחת קטינה לסמים. כל זאת כלפי נערה צעירה שלא העזה לנתק את הקשר עימו בגלל חששה ממנו. העדויות מצביעות על השליטה שהשיג המערער במתלוננת באמצעים פסולים, כך שהמתלוננת היתה כפופה לחלוטין לרצונותיו של המערער. ברי כי מעשים אלו חמורים ומצדיקים ענישה מחמירה. לחומרת המעשים מתווספת חוות הדעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות הקובעת כי רמת המסוכנות המינית של המערער הינה בינונית-גבוהה. מעשיו של המערער חייבו אפוא ענישה שתהלוך את חומרתם. מטעמים אלה לא מצאתי ממש בנימוקי הערעור על גזר הדין. יחד עם זאת, נוכח מסקנתי כי יש להמיר את ההרשעה בעבירת אינוס בנסיבות מחמירות לעבירת האינוס הבסיסית ולזכות את המערער מעבירה של הדחה בחקירה, אציע לחבריי להקל בעונשו של המערער כך שיועמד על 12 שנות מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו. יתר רכיבי גזר דינו של בית המשפט המחוזי יעמדו על כנם.

34. התוצאה היא כי יש לזכות את המערער מעבירה של הדחה בחקירה, ולהמיר את הרשעתו בעבירת אינוס לפי סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין להרשעה בעבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(4) לחוק. אם תישמע דעתי, יוטל על המערער עונש מאסר בפועל בן 12 שנים בניכוי ימי מעצרו, כאשר יתר רכיבי גזר דינו של בית המשפט המחוזי יותרו בעינם.

ש ו פ ט ת

השופט נ' סולברג:

אני מסכים לפסק דינה של השופטת ע' ארבל.

המערער הגיש את הודעות המתלוננת במשטרה, כזכור, "לצורך הוכחת סתירות" (עמוד 15 לפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי), וכעת, בערעורו הוא טוען כי בית המשפט המחוזי עשה בהודעות הללו שימוש מפליג, מעבר לתכלית שלשמה הוגשו.

ברם, הודעה שנגבתה במשטרה ומוגשת לבית המשפט, על קרעיה ועל קרבה היא מוגשת; ולא למחצה, לשליש ולרביע. לחקר האמת חותר המשפט, ולפיכך בחינת ההודעה לא נעשית זעיר פה, שורה שם, ליקוטי מילים, סלקציה של אָמְרוֹת; אלא במילואה. ומשהוגשה ההודעה כראיה – דין אחד לתביעה ולהגנה – כל צד עשוי לזכות או לחוב גם מְאָאָתוֹ של זולתו.

כפי שהראתה חברתי, לא הוכשרו הודעות המתלוננת במשטרה על מנת לשמש כראיה לאמיתות תוכנן, להבדיל מהוכחת עצם אמירת הדברים. לא נטען ולא הוכח כי מתקיים בנסיבות העניין דנן חריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה. ואכן, בחלק הארי של הכרעת הדין השתמש בית המשפט המחוזי בהודעות המתלוננת כראייה לעצם אמירתה את הדברים ולחיזוק מהימנותה. בשני עניינים

בלבד שמשו הודעות המתלוננת את בית המשפט המחוזי כראיה לאמיתות תוכן, והדבר הזה אכן טעון תיקון במסגרת הערעור. התוצאה היא זיכוי מעבירה אחת, המרת הרשעה באחרת, והקלה מסויימת בעונש, כדעתה של חברתי.

ש ו פ ט

השופט נ' הנדל:

מסכים אני עם פסק דינה של השופטת ארבל. בכל הקשור לעדות במשטרה של המתלוננת, נערכה הבחנה ראויה בין קבלת העדות לצורך בדיקת מהימנות העדה, לבין קבלת העדות על מנת להוכיח את תוכנה (ראו חוות דעתו של השופט צ' זילברטל בע"פ 5459/12 אבו טיר נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (30.7.2013)). כפי שהדגישה חברתי, יש להקפיד על הבחנה זו. עקב אי-ההקפדה בהליך קמא - נכון לזכות את המערער מעבירה של הדחה בחקירה, להמיר את הרשעתו בעבירת אינוס מסעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין לסעיף 345(א)(4) לחוק, ולקצר בשנתיים את עונש המאסר בפועל, כפי שהציעה חברתי. ברם חשיבות העניין נוגעת לא רק לתיק זה, אלא אף למעגלים רחבים יותר.

באשר לטענת עו"ד פלדמן בדבר הדילמות אליהן נקלע סנגור במישור הכללי בסוגיה האמורה, במיוחד כאשר בית המשפט הוא אשר עומד על הגשת העדות כראיה לבדיקת מהימנות בעקבות חקירה נגדית של המתלוננת, ובדבר המשמעות הנגזרת מאי-הגשת העדות - ניתן להותיר את הדיון בעניין לעת מצוא כאשר הוא יידרש להכרעה.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת ע' ארבל.

ניתן היום, ג' בניסן תשע"ד (3.4.14).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת